

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3715/1377/C/13/21)

Số 64

10 II

TUẦN LỄ TỪ 4-6
ĐẾN 11-6-1969

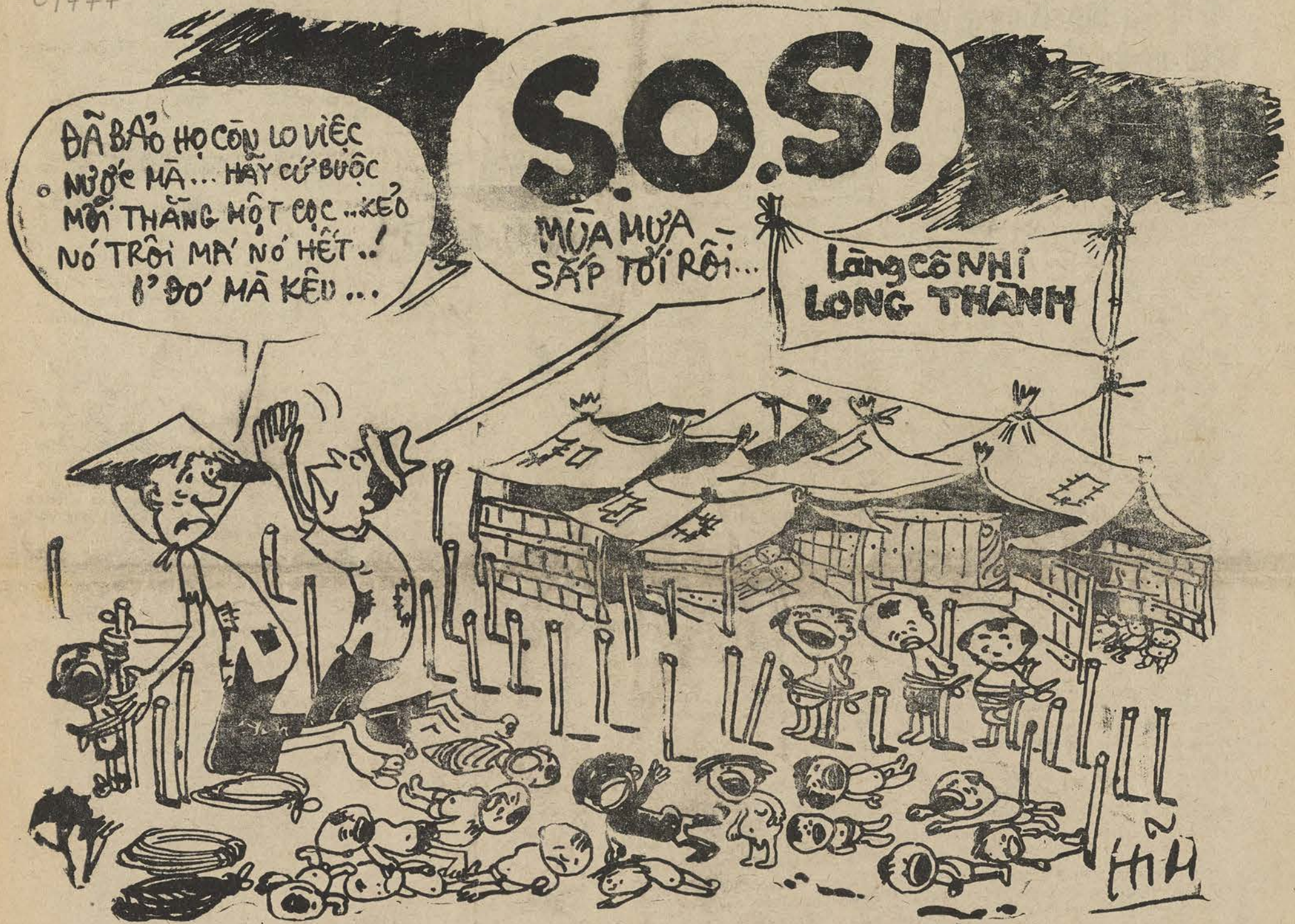
CHỦ TIỆM : MINH VÕ

ĐẦU BẾP : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỚNG NÔI 24.901

Wason
DSS31
C94++

64
Jun. 4, 69

Vật giá leo thang vun vút

bài của PHONG-NGŨA
(Giáo sư Chợ dẽ)

Thế là vật giá đã leo thang dứt đuôi con nòng nọc, không còn chối cái vào đầu được. Vật giá nó vừa đánh hơi thấy công chức và quân nhân được tăng lương, nó bèn bắt chước lãnh tụ

Nguyễn Gia Hiến kết hợp nhau lại thành một lực lượng đại đoàn kết đề ca bài «Nào cùng leo, lên đỉnh núi cao. Trông bao la khắp trời, anh em ta vẫn cười, đời tự do thắm tươi» mà vết hấu bao của dân Giao Chỉ rách mướp. Nhà nước đang dọa âm lên rằng thì là đũa nào đầu cơ, tích trữ, tăng giá sinh hoạt, ông chém mẹ nó đầu. Gian thương thì nhe răng ca cộng đồng. «Đường ta ta cứ đi. Nhà ta ta cứ xây. Tiền ta ta cứ sai. Sợ gì?» Trong khi ấy, thực tế chưa biến thành thực thề. Nghĩa là cái sự tăng lương mới

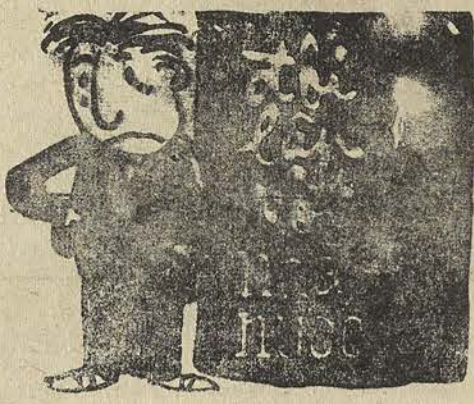
chỉ có... quyết định. Ông Tài Chánh nhún vai, nào nùng: «Chưa có tiền». Nhiều ông nghị, ông dân phóng nước miếng «Tiền đâu mà tăng». Nghị sĩ Nguyễn Văn Ngai, thân tượng của lang băm, tung chưởng bắt khả xâm phạm mà than oai oái «Biện pháp tăng lương chỉ làm khổ dân». Ông Đại Việt chiêu nhĩ chiến HP chín nút la lối và hách xì xằng: «Cái thời mà thủ tướng muốn làm gì thì làm đã qua rồi».

Tôi đã nản những cuộc chiến tranh ngôn ngữ ở xứ này. Đấy các ông cứ tón

nước miếng công kích nhau đi xem có làm cho vật giá xuống thang nổi không? Việc thiết thực là làm cho vật giá xuống thang, sinh hoạt dễ dãi, không ai phải tự tử vì đồng lương không đuổi kịp than, gạo, nước mắm, các ông đếch lo, các ông mãi lo tán phét về quy chế đảng phái, quy chế chích đạo, quy chế dao cầu thuyền tán vân vân.. Bây giờ, vật giá leo thang vun vút, các ông đầu vồm miệng Các ông nên cầm lại, có lẽ tốt hơn. Nhà nước trượt sai lầm về quyết định tăng lương

tôi tưởng các ông sửa sai đề tìm một biện pháp thích đáng ngăn chặn vật giá leo thang mới hay ho. Chứ ngồi chửi suông phông có lợi ích gì?

Tôi cũng dự khả năng đề công kích quyết định tăng lương trước khi đề phòng vật giá leo thang của nhà nước. Nhưng tôi cóc công kích. Vật giá leo thang là vấn đề sinh tử hôm nay. Tôi, giáo sư chợ dẽ, yêu cầu đũa thần kinh tế Âu Ngọc Hồ tỏ một tí tài xem sao. Ông đồng tài quá mà đếch chịu tỏ tài, Ông giàu nghề lâu ghê!

Một toa thuốc giúp các đảng đối lập chóng đi vào các nghĩa địa ở Đ.T.

Theo đúng tôn chỉ mới đã vạch ra ở số trước. Con Ong tự rút về chiến khu cười. Hóa cho nên cái sự đối lập nó sẽ ngó ngàng, ngờ ngác như con nai vàng đập trên lá vàng khô mà thôi. Có lẽ, để thực sự biến thành "báo chọc cười", từ những số tới, mục Đ. Lập với Nhà Nước sẽ đăng tải rất truyện tiểu lâm Giao Chỉ. Cười ở xứ ta, ngoài các pho tiểu lâm bản cổ nông ra, chẳng còn quái gì đáng cười. Cười mà ám ở hội tề lại biến thành... Vô luân thì bỏ bớ.

Hôm nay, kẻ phụ trách cái mục thô tả khi gió này hân hân diễn tả một cuộc đối lập ra rít giữa những đảng phái chưa được cấp phái lại mí lý nhà nước. Cứ theo nhật báo Cấp Tiến của nghị vụ lãnh tụ Nguyễn Văn Bông và Nguyễn Ngọc Huy thì nhà lãnh tụ lão thành Phan bá Cầm đang đây một tình thần đối lập. Ông cụ Cầm chống gậy lọc cọc trên con đường lãnh đạo Lực Lượng Dân Tộc Việt i eo rắng thì là Dân Việt từ mấy năm nay ngóng trông một tấm giấy gọi là phái lại để ra mắt quốc dân mà cóc được. Trong khi đó, Mặt trận Dân chủ Xã Hội, chưa được cấp phái lại mà vẫn cứ phom phom ra mắt quốc dân một cách rất tự nhiên nước! Về cái khoản ghen tuông này, nhà báo Phan Nghị đã "pò ti nê" trên nhật báo Thời Thế. Ông Phan Nghị khuyên những ông đảng phái đang hoạt động ngoài vòng pháp luật, tức là chưa có "trợ xuy" chẳng nên ghen tuông. Bởi vì nếu các ông này mà ở vào cái thế nhà nước, các ông cũng chơi như nhà nước mà thôi.

Kẻ hèn này không ở trong một cái đảng con mẹ nào cả. Chính trị, cách mệnh rất lem nhem. Lại bị quan đến cái độ đêch thêm tin tưởng ở đảng phái Giao Chỉ. Nhưng để góp phần củng cố uy tín cho mặt trận Dân Chủ Xã Hội, để đánh bóng cho những vì sao tối ám Trương công Cửu, Nguyễn gia Hiến, Hà thúc Ký, kẻ hèn này đề nghị Nhà Nước nên cấp phái lại gấp cho các đảng phái Giao Chỉ, ngoài từ những bộ thân Vem và Vem năm vùng.

Cấp phái lại tưới hội sen đi. Tại sao thế? Vì càng đông đảng thì càng đông... Mặt Trận Đối Lập làm thầy thời ma mờ lý. Ông đối lập gà, bà đối lập vịt Đối lập sẽ trở thành cái một như... mini jupe, như hoa híp pi. Quân chúng sẽ phát ngân đối lập.

Dân Giao Chỉ ta vốn nặng tình cảm. Cứ suy từ cái vụ chữ bới "gia đình Ngô đình Diệm" sau ngày 1-11-1963 thì rõ. Cả làng chính trị, cách mệnh xúm nhau vào chữ hai cái xác chết, chữ tàn tệt đến nỗi quần chúng đâm ra thương hại cố tổng thống Ngô đình Diệm. Nay để các ông đối lập ra rít với mặt Trận Dân Chủ Xã Hội, đối lập tàn nhân ác ôn còn đó, quần chúng sẽ thượng mặt Trận Dân Chủ Xã Hội cho mà xem. Quần chúng đã thương là quần chúng ủng hộ. Quần chúng ủng hộ là có hậu thuẫn, có uy tín, để bề đối nội đối ngoại.

Như vậy, ô tô ma tích cơ mặng, các đảng phái đối lập sẽ đi vào con đường dẫn đến nhà hòm Tô Bia, Đức Bảo. Cái còn lại chỉ có "đảng ta", tức là mặt trận Dân Chủ Xã Hội. Ý kiến của kẻ hèn này thế đó. Mong ông ủy viên tuyên truyền huấn của "Mặt Trận ta" xét giùm mà đi một đường "tư văn" cho Bộ Nội Vụ.

CHÚ Ý: Ý kiến này biểu không. Muốn xài thêm, xin nhớ gửi Martell (không uống Whisky đâu), mỗi ngày uống 4 ly, sẽ nghĩ ra nhiều ý kiến tân kỳ nữa.

đàn anh đòi lập với nhà nước dân em đòi lập với nha bép

Tôi hy vọng, đây là bài cuối cùng tôi viết về dự luật 64-69 HP và những người chống nó, bảo vệ nó. Báo chí đã lên tiếng nhiều về dự luật phân y học này. Mỗi người thì cũng có quan niệm hợp vệ sinh. Mục đích chỉ làm sáng tỏ một vấn đề ở một nước có dân chủ. Chúng tôi không chấp nhận một khả năng Y Tế học cấp tốc từ 6 tuần lễ đến 6 tháng. Nghĩa là, chúng tôi không đề nghị chính đạo đồng hóa với Y Tá Quốc gia, nữ hộ sinh Quốc gia. Đồng thời, chúng tôi cũng yêu cầu Bộ Y Tế nên loại bỏ dự luật 64-69 để cùng với Y sĩ đoàn soạn thảo một quy chế hành nghề cho Y Tá. Sự yêu cầu của chúng tôi không đến nỗi rơi vào sa mạc lãnh đạm.

Bằng chứng là Bộ Y Tế đã ngăn ngại chẳng còn tự quyết định thầy cái dự luật 64-69 sang Quốc Hội.

Hoặc thầy rồi thì lại... hốt hân. Bằng chứng nữa là Ủy Ban Y Tế Hạ Viện do bác sĩ Mã Xái làm chủ tịch cũng đang làm một việc xét lại. Chiều thứ hai, 2-6-1969, một phái đoàn dân biểu sẽ đi gặp sinh viên Y được, Nha khoa, và nội tuần này, Ủy Ban Y Tế Hạ Viện sẽ bỏ phiếu để quyết định nên hay không nên đem dự luật 64169 HP ra bàn thảo tại Quốc Hội. Chúng tôi hy vọng Ủy Ban Y Tế Hạ Viện sẽ tìm ra một giải pháp thỏa đáng cho những người triệt để bảo vệ một thứ còn ở trong vòng dự... thảo.

Bài này viết ra để ca ngợi tinh thần hiểu biết của Bộ Y Tế, Ủy Ban Y Tế Hạ Viện. Nhất là bác sĩ Mã Xái và quý vị dân biểu chống đối sự hợp thức hóa một sự thiếu khả năng Y tế. Tâm quan trọng của vấn đề không phải, không thể là cuộc tranh chấp. (Tôi vẫn giữ lập trường cố hữu: Không hề có tranh chấp giữa Y sĩ đoàn, sinh viên Y khoa với thợ chích đạo) giữa hai phe ủng hộ và chống đối dự luật 64169. Mà ở sự chống đối ra mặt hay âm thầm của những người tri thức Giao Chỉ. Những năm gần đây, các nhà lãnh đạo đã tỏ ra mị dân quá nhiều. Hậu quả của sự mị dân để thủ lợi cho cá nhân, cho phe nhóm của mình đã gây ra biết bao xáo trộn xã hội. Người ta quên mất lẽ phải. Và lẽ phải càng vắng còn. Nó chơi với trên không gian. Không ai còn dám bênh vực, bảo vệ lẽ phải. Vì bênh vực lẽ phải đã chẳng ăn cái giải rút gì mà lại mang tiếng... xa rời quần chúng!

Nhưng quý vị dân biểu trong Ủy Ban Y Tế Hạ Viện đã cóc cần mọi chuyện đàm tiếu vô lý mà chỉ nghĩ tới lẽ phải. Quý vị ấy sẽ xếp dự luật 64169 HP lại để chờ đợi soạn thảo một quy chế hợp lý, công bằng và không phân y học cho y tá. Tất cả mọi chuyện bẽ bối, nham nhở đã xảy ra ở Hạ Viện sẽ được quên đi, nếu Ủy Ban Y Tế Hạ Viện biết chơi một trò ngoạn mục dịp này. Hơn và trước hết mọi người, tuần báo Con Ong sẽ đánh bóng những hành động ngoạn mục của Hạ Viện nói chung và Ủy Ban Y Tế Hạ Viện nói riêng.

Tôi trông chờ ông Mã Xái và hy vọng đây là bài cuối cùng tôi viết về dự luật 64169 HP.

THƯƠNG SINH

Đã có một giải pháp thỏa đáng cho cả Sinh Viên Y khoa lẫn thợ chích đạo

(Tiếp theo kỳ trước)

Tự lúc nào, Bửu Sanh ngồi ngậm miệng ăn tiền. Nhận thấy "vấn đề" có vẻ « anh te rét xăng », Bửu Sanh mới hăng giọng:

— Đồng ý, đồng ý.
Dương Bồn trợn mắt hỏi:
— Anh đồng ý cái gì hả anh Bửu Sanh?
Bửu Sanh cười khì:
— Đồng ý chống Cộng.

Cả làng bỗng phá ra cười. Ma-kizô, anh Bửu Sanh chuyên ăn đất của nhà nước này anh ấy đòi chống Cộng, các cụ ạ! Mới đây, Bửu Sanh lạy lạy các xếp lớn ngoài Hội Đười Ươi nhặng xỉ ngấu lên về cái khoản anh xỉ đất của Quận nhĩ để làm nhà cho Mèo mượn trước khi đó Bửu Sanh còn ở Hội đồng Đô thành anh đã nổi tiếng là tên ăn đất của nhà nước. Anh em trong Hội bực tức, « phuyt » ra cho báo chí nó làm thị Bửu Sanh hời đó.

— Anh em cười gì rì vậy?
Bường Bường kẻ luôn:
— Kê cái cục đất vào mồm anh đi rồi hãy hỏi vì sao tụi này cười.

Đại Bàng tiếp lời Bường Bường:
— Cười cái sự tỏ sự ăn đất Quốc Gia đòi chống Cộng Bửu Sanh phản công:

— Anh thối nó vừa vừa chứ, anh Đại Bàng ạ! Đất nước đã doan trăm sự tối quan trọng, đêch thấy anh mới gì. Thế mà anh lại xia mồm vô chuyện một thằng nhà văn viết bố láo về gái Huế.

Đại Bàng có vẻ xấu hổ, cố vớt vát bằng câu lãng nhách:

— Tôi tôi... sẽ lấy gái Huế!
Nhị Kiều hơi xò:

— Anh có chắc gái Huế lấy anh không? Bộ anh tưởng anh đẹp giai, học giỏi, hội viên Hội Đười Ươi là gái Huế mê anh à? Tôi sợ gái Huế sẽ chê anh mất. Anh biết vì sao chứ?

Đại Bàng run rẩy:
— Vì sao?

Nhị Kiều bịt mũi:
— Vì cái miệng anh thối bỏ cha đi ấy. Anh đêch tuyên bố gì về đề nghị 8 điểm đòi sửa Hiến pháp chín

Pháp chín nút lại đi cái và với một nhà văn. Anh miệt thị ngài nhà văn kia là vô danh. Cái vô danh của nhà văn đáng trọng gấp vạn lần cái hữu danh của lũ sâu bọ lên làm người. Cái vô danh của nhà văn nó không bần như những ông dân biểu ăn cắp tượng chim, buôn lịch cời trường. Và nhất định, nó sạch hơn anh, anh Đại Bàng ạ! Nếu anh không được thánh cho ăn lộc vô hội Đười Ươi, anh cũng chỉ là thứ vô danh tiêu tệt. Bấy giờ, anh sẽ thêm cái vô danh của nhà văn anh đỡ cái gương "nhà văn nào đó" để miệt thị người ta.

Đại Bàng hét:
— Mày chửi tao, hả?

Nhị Kiều the the:
— Ở đây, tao chửi mày đấy. Mày dám chơi tao không?

Mắt Hiệu đứng ra giàn hòa:
— Thôi mà nữ sĩ, nữ sĩ thách người ta chơi nữ sĩ để nữ sĩ vu tội hiệp đàm sư? Vấn đề coi như đã thỏa. Đã có một thằng viết về gái Huế bố láo thì cũng có vài thằng đười ươi xia vô chuyện bố láo. Đáng lý để bọn nhà văn, nhà báo chúng nó chơi nhau mới phải phép. Tôi cũng biết mình bố láo. Bỏ đi tám, nữ sĩ Nhị Kiều.

Nhị Kiều cười toe. Lê tài Hốt cười đều:
— Mà hôm nữ sĩ viết cho báo hàng Đặng văn

Nhâm, nữ sĩ có kéo cờ nhựt không mà để báo nó bị phệc mà bu tích vậy?

Nhị Kiều đỏ bừng mặt. Nàng nheo mắt tình tứ:
— Bớ khi chỉ hồ nhâm. Hôm ấy người ta lên chùa thăm thầy Hộ lý, sạch thấy mồ.

Cái nạn tạp lục đang diễn ra một cách vừa vui vẻ vừa khà ó đúng. Tinh cách Hội Đười ươi thì anh Trúc Thế của khối dân Tọng lù lù xuất hiện. Anh này vừa bay sang TOKYO tắm bơi về. Giầu anh ta chỉ qua TOKYO để tắm hơi, tới các rạp cinema ss coi loại xine chống đối các thứ xi nê là « underground cinema » hiệp đàm từ đầu đến cuối, hiệp lu bù tàn nhân — Phim đen trắng mà hề đến màn hiệp đàm, bú vú (như ma vú dài của) « ó dao Du oắt tù nhân bú tí ấy) là y như rằng bồng

RẢI ĐỘC

PHÓNG SỰ SỐNG SỰNG CỦA PHÒNG TÍCH

màu mè, ông kích rọi từ cái lông chân rung động—thì cóc ai thêm nói gì. Đàng này anh dười ươi Trúc Thế, sau một đêm coi thoát y vũ gần toà báo Asahi, anh ta lại tuyên bố cái kiểu ăn cháo đãi bát như là ông dân biểu Nguyễn Thế Trúc ấy, các cụ ạ!

Ông Nguyễn Thế Trúc đã thể trung thành mí lý Hiến Pháp Cửu Sùng. Thế mà ông ta lại tuyên bố chống thể chế Giao Chỉ Cộng Huê tại Nhật Bản. Còn dười ươi Trúc Thế thì chống Hội Đười Ươi. Trúc Thế cười nhâm nhở:

— Cà lạng đang mần gì đó ?
Nín Đé toe toét !
— Mò định vuốt đòn... hai viên !
Nhưng Đền Sáng phạng ngay một quả :
— Cà lờ nhà anh, anh phân thùng, phân hội, phân dân, phân nước. Anh đã nhân danh cái gì để phân bội : Lý Cô Đơn vội nói :
— Nó nhân danh nó, quan diêm riêng của nó đấy.
Trần Pi Giông phóng lên diễn đàn :
— Trúc Thế có quyền tuyên bố ầu.
Bèn bị chí sĩ Ma Cạo lắc chuông cà lem bắt cầm hống. Ma Cạo vén môi lên :

— Anh Pi Giông khốn lịn và cao quý của Hội Đười Ươi. Anh phải nghĩ đến ngày bộ lông của anh bị Sở Đồ Thùng bèn mẩu quốc dân xuống bùn nhơ. Anh tưởng nhân viên Sở Đồ Thùng (còn gọi là sở đồ xia) là hách à ? Anh có biết là anh đang làm thói chí những người quốc gia cực đoan không ?

Trần Pi Giông gân cổ lên cãi. Sự gân cổ này khiến người ta tưởng như thuở nào hần còn làm tình trường đề đầu bốp cổ dân đê. Ma Cạo không cho Trần Pi Giông cãi.

— Cầm mồm anh lại. Tôi chưa cho anh nói. Đề phân bội dân tộc. Đề nối dáo cho giặc. Đề tôi té ngoại nhân.

Nhị Kiều lẳng lơ gờ tội cho Trần Pi Giông :
— Thôi mà, anh Ma Cạo, em xin anh bớt giận.
Ma Cạo thẳng Nhị Kiều tưng quá, bèn nổi giận :
Nhị Kiều em ơi, em gái của anh ơi, anh đây chứ cóc phải Trần Pi Giông đâu mà anh có thể đề em quyền rũ anh được. Em biết không, em cần biết đề đề phòng. Con nhà Trần Đĩ Giông nó thấy em thân ái các thầy Ân Quang nó mới bầm gấu vấy em để hy vọng em lòi nó vào Viện Hoá Đạo Đĩ đấy. Nó lợi dụng em, em hãy kẹp vở đầu nó ra cho anh.

Trần Pi Giông toan cãi nữa. Nhưng Ma Cạo nhất định á: giọng :

— Nè Pi Giông, nhân viên sở đồ thùng, mày ưa lý luận lắm. Hôm nay tao cương quyết không cho mày xía mồm vô cái vụ anh em người ta kê tủ dưng vào miệng thằng đười ươi Trúc Thế. Nhân danh chủ tịch hội Đười Ươi, tôi ca ngợi tinh thần chủ nghĩa của ông lão Bùa Ngải thuộc khối Đít Vịt và ra lệnh chủ líp những thằng quốc gia ăn cháo đãi bát.

Đền Sáng vén quần lên
— Tôi có ý kiến.
Ma Cạo khuyến cáo :
— Yêu cầu anh đừng chống Cộng kiều... Lực Lượng Đại Đoàn Kết đây nhé !
Đền Sáng hỏi :
— Kiều... trại di cư Long Khánh được không ?
Ma Cạo cười :
— Được, nhưng càng bay bướm bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu.

Đền Sáng, tức thì, xia xói Trần Pi Giông :
— Cái thằng Trần Pi Giông đúng là một hiện tượng lạ trong Hội đười Ươi. Tôi ngờ nó là Vem quá, Chỉ có Vem mới lố bịch và làm lợi cho Vem. Hội đười Ươi không thể đề một thằng Vem lũng đoạn. Anh em có đồng ý lời thằng Trần Pi Giông ra tra tấn không ?

Vi Rờng vỗ tay :
— Nèn lằm. Bật nó uống thuốc khai sự thật đề biết Thủ Bạn rõ ràng.

Dân Bảo phạng hét :
— Cái sấn là ta. Hãy đề tao tấn bỏ mẹ thằng Trần Ki Giông. Tao lấy... thánh giá tao phạng nó, Nguyễn Ngọc Phi Lu cười sảng sặc :
— Vui như tết !
Mả cạo mắng :
Thằng ăn cắp tượng chàm kia, này cầm bố nó mồm mảy lại. Đề ăn cắp !

(Kỳ Sau Tiếp)

Nói láo mà chơi

Ai bảo tăng lương là khổ ?

«Ai bảo tăng lương là khổ ?
— Không, tăng lương sướng lắm chứ !
Đầu tôi đội một bị bạc như lọng che, tay tôi cầm cây gậy như roi ngựa. Ngất ngêu ngồi trên Hồng Đa, tânghe ra đi ô hoan hô vang lừng, mắt nhìn hàng hóa bày la liệt ngoài đường phố. Một mình tôi với số lương tăng thành thời vui thú. tưởng không còn gì sung sướng cho bằng...»

Thưa quý vị, trên đây là trích một bài học trong Quốc Văn Giáo Khoa Thư lớp Sơ Đẳng, đã được «tu chính», và nghe nói sẽ xuất bản vào năm 1971, nghĩa là sau khi các cuộc tuyên cử đã được thực hiện đúng theo khuôn khổ Hiến Pháp Đệ Nhị Cộng Hòa.

Nhưng xin quý vị nhớ cho rằng không phải đợi tới năm 1971, tăng lương mới không khổ, mà tăng lương ngay từ bị giờ cũng sướng thấy bần nội rồi !

Quý vị thử nghĩ mà xem, làm thân quân nhân công chức, chúng tôi ngoài cái danh dự được chiến đấu phục vụ cho dân ra, còn có gì sung sướng hơn là được tăng lương ? Lễ ra thì phải chờ đúng kỳ đúng hạn, hoặc có công trạng gì đặc biệt, đề được lên cấp lên ngạch trật.

Bấy giờ mới được tăng lương, đặng này, dùng một phát, tất cả đều được «mông tè» y như mỗi tháng được trúng một kỳ số số kiến thiết mà khỏi cần mua vé, thế là tiền trên đời rồi, còn than cái nỗi gì nữa ?

Vả lại, nếu đem so sánh ra, có phải rõ ràng là «quân công» chúng tôi được cung hơn là biết bao nhiêu anh chị em tư chức, thợ thuyền, buôn gánh bán bưng, và cả những gian thương, những ma cô, đi diếm khác không. Họ đâu có được tăng lương, họ có đói thì họ phải ráng chịu chứ, mắt mờ gì tới tui tui ?

Thế mà lạ thay, có nhiều vị lại không muốn cho tui tui được tăng lương, các vị đó viên lẽ vừa mới nói tăng lương giá sinh hoạt đã leo thang vùn vọt, bọn gian thương chưa chi đã ló mòi đầu cơ tích trữ,

Ờ hay, dù có thật thế đi nữa, cũng có sao đâu ! khi nói được tăng lương, trước hết bọn tôi được sướng, về tinh thần cái đã. Ít nhất mỗi ngày chúng tôi được cái khoái là phát thêm cho các bà xã vài ba chục đi chợ. Còn nếu có thêm tiền, mà đồ ăn thức uống có vơi đi, thì cũng là cái hay, gia đình chúng tôi sẽ được thực hành chính sách «thác lưng buộc bụng» chúng tôi sẽ có dịp tập nhện ăn như thượng toạ Trí Quang, tinh thần chúng tôi sẽ sảng khoái hơn là ăn lằm chỉ tổ lạp vè !

Có vị dân biểu lại bảo ! Như thế chẳng khác gì cho chúng tôi một đồng chém chúng tôi ba nhát. Nhưng chẳng thà như thế cứ chém đi mà chúng tôi còn có được một đồng, còn hơn lâu này chẳng có đồng nào, thỉnh thoảng vẫn bị chém một nhát ư hời !

Còn cái bọn gian thương đó, nếu chúng có lợi dụng dịp tăng lương này để hời bạc, cũng chưa phải là điều đáng mừng cho chúng, Cho là chúng che được mắt chính phủ trong việc đầu cơ tích trữ đi, rồi mai đây tiền bạc chúng nhiều quá bọn trộm cướp sẽ đến hỏi thăm sức khoẻ chúng, còn nếu không thì chúng cũng sinh tật vợ nọ con kia đưa đến cảnh ghen tuông vác nhau ra «tổ» như vợ chồng ông bác sĩ nọ, hoặc nếu không nữa thì chúng cũng chơi bởi trác táng có khi bị «cây sinh tử phù» lùa cả đến đời con đời cháu không chừng ! Ấy là chưa kể, sau này chúng chết sẽ không nhắm mắt, xuống địa ngục sẽ bị Diêm Vương hỏi tội, cho Quỷ sứ bắt bỏ vạc dầu, và cho khi lên trần làm kiến con chó chuyên ăn đồ dơ, đề trả cái nợ

kiếp này đã ăn vào cái sự tăng lương của tui tui, tóm lại, đời với bọn gian thương, tăng lương sẽ là khổ chứ không phải là sướng đâu mà ham !

Lại có những vị nghị sĩ chưa chi đã lo chuyện ngân sách thiên hực, tiền đâu mà phát cho tui tui ? Các vị không nghe cụ thủ tướng rì tai trong buổi tiếp tân đó sao «chuyện đó các ông khỏi phải thắc mắc đã có chính phủ lo», Nhưng ai lo tiền bạc cho chính ? Ông tài chánh ! Cái ông này mới thực nhanh nhẩu đoàng, mới nghe đề đã quynh lên, hốt hoảng «biết đâu ra tiền?» Tiền ! tiền ! Cứ làm như ở cõi đời này chỉ có tiền mới là quan trọng, mới là cái chìa khóa mở toang mọi cánh cửa không bằng ! Ừ, thì cứ cho thế đi ! Nhưng ông không nghe thấy ông Ngân Hàng nói đó sao : Chính phủ đã in sẵn vô số giấy bạc Một Thiên rồi mà chưa thêm phát ra đó thôi ! Bấy giờ sấn dịp tăng lương thì đấy... tiền đấy chứ cần gì phải kiếm ở đâu ?

Chắc các ông Nghị lại sắp sửa la lối : coi chừng lạm phát ! Bộ các ông tưởng chỉ có xứ An Nam Cộng Hòa nhà mình là có lạm phát thôi sao ? Bộ các ông không biết rằng các nước giàu mạnh như Mỹ, như Anh, như Pháp mà cũng sắp lạm phát đều nơi kia kia chứ riêng gì mình ?

Mà cho rằng có lạm phát đi nữa, chắc gì đã bằng tình trạng lạm phát của nước Đức sau Đại chiến thứ 2, chắc gì đã xảy ra cái cảnh Quân Đội Trung Hoa Quốc Gia của tướng Lư Hán hồi 1945 gánh từng gánh tiền ra chợ đòi lấy gánh gạo về thổi cơm, mà lo ?

Dù sao thì hiện giờ đồng tiền Việt Nam mới được xếp hạng nhì trong số các thứ tiền tệ bị sụt giá trên thế giới, biết đâu, nhờ có lạm phát, đồng tiền của ta lại chẳng qua mặt địch thủ cái vù, vọt lên hàng đầu, chiếm giải vô địch, đem vinh quang, về cho xứ sở, khắp thế giới phải ngả nón cúi đầu.

Còn nếu như quý vị có ngân lạm phát, coi nó như một thứ bệnh tật, thì cũng có cách chữa chứ việc gì mà sợ. Tỉ dụ cho uống Vitamine THUÊ. Thuê giá thật nặng vào đầu bọn gian thương, đề cho chúng trở thêm nhiều ngón mới về trốn thế, ăn ngon thế như là vụ nhập cảng xe Đại Hao xu? Me xừ Mũi lỏ, và như vậy chính phủ càng đề tùm đầu chúng cùng với bọn tham nhũng trong các cơ quan công quyền, hàng ngũ càng mau chóng thanh lọc, đề khổ biết bao ! Và tỉ dụ như bọn dư tiền dư bạc có đủ 1001 cách trốn thế, thì chính chúng tôi lại có dịp góp phần xương máu, bất quá cũng chỉ trả lại nhà nước những gì nhà nước có nhã ý tặng cho là cùng chứ gì !

Chung quy chúng tôi cũng dương tri ân Chính phủ đã sốt sắng lo cho Quân Công ; ngược lại Chính phủ cũng được ghi nhận tinh thần hy sinh cao cả của Quân Công chúng tôi, tất cả những gì còn lại chỉ là tiêu tiết, tầm thường, không đáng kể !

Đến đây, chắc thế nào cũng có vị bảo : tên viết bài này chỉ được cái cái chầy cái cối, lý sự cùn ! Vâng, tên viết bài này đâu có dám chối cái điều đó, bởi vì mục này là mục «Nói Láo Mà Chơi», tội gì đi nói thật nhỉ ? Quý vị nào có ghét thì cứ việc đến tòa soạn tát tai nhà cháu dầm bầy phát, chứ đừng tưởng thật, tưởng thật là... khốn lịn cuộc đời nhà cháu đấy !

CẢ KÈ DÊ NGÕNG

KỂ CHUYỆN SAIGON

Từ ngày bị "khuyến cáo" không nên viết về chuyện nhà binh, tôi tự nhiên bị lâm vào tình trạng táo bón ghê gớm. Sở trường của tôi là viết chuyện nhà binh. Bây giờ phải từ bỏ cái sở trường để khư khư ôm vào người cái sở đoán, thấy con người hốc hác và xuống dốc một cách thê thảm. Thời thì đành viết cho đầy giấy.

Có nhiều bạn tôi hiện giờ đang sống xa Saigon. Những lá thư gọi về thường có giọng ghi vội: nhớ kể chuyện Saigon cho anh em nghe. Tôi cũng đã nhiều lần xa Saigon. Nên những lời dặn dò của bạn, tôi thông cảm rất kỹ và rất muốn làm vừa lòng bạn. Nhưng Saigon thì rộng bao la mà đôi chân của tôi thì từ ngày về làm việc ở văn phòng, hình như nó không chịu đi bộ. Mà chỉ có đi bộ thì mới thấy được nhiều chuyện Saigon. Tôi đành phải mượn đôi giòng "báo cáo" của ông bạn Minh Quân, nhà ở gần Tòa soạn, và là một chuyên viên lang thang trên vỉa hè, để kể cho các bạn tôi nghe.

Bắt đầu vào chuyện:
Đèn báo hiệu lưu thông ở Saigon, mua từ ngoại quốc có 3 màu: đỏ - vàng - xanh. Ở ngoại quốc người ta xài cả 3 màu. Đem về Việt Nam chỉ xài có 2 mà thôi. Vì vậy mà xe cộ chạy loạn.

Các thầy Cảnh sát ở các ngã tư, "ngắt" đèn khiếp quá. Phải để VÀNG cho xe cộ có kịp thời gian rẽ thẳng và ngừng hẳn. Chờ quý thầy bật từ XANH qua ĐỎ nhanh như chớp làm các "đãng" lái xe gần máy thẳng chúi mũi tưởng dễ sợ.

Đầu tháng 2/69 nghĩa là trước TẾT Cơn Gà, một bà đi xe EA.4773 BeauLieu, có binh sĩ hộ vệ ghé lại một căn nhà lầu đang xây cất ở đường Nguyễn An Ninh. Trong nhà cũng có binh sĩ mặc chiến phục canh giữ. Máy ngày trước đó có "xe 10 bánh" chở giùm vật liệu đến tận bãi cả đường lưu thông. Kể đi chợ đứng xem đông ghê và bàn tán: Ông nào làm ăn kinh doanh lớn quá. Thịnh thoàng có sĩ quan nhỏ đến trông nom hộ. Sau đó thấy trưng băng hiệu lều người tamới biết tên "gia chủ". Hèn chi! Có lẽ đây là cơ sở đặt in đồ sộ nhất.

Một nguyên Đại Tá có cái tên "Sống lâu", đi công du về trước TẾT. Kể bạn đi chúc TẾT đồng bào cử tri ở Hậu Giang, nên không có thì giờ dâng bộ cho chiếc xe hơi Huế Kỳ đẹp như SAIGON, còn mang bằng số của một Tiểu Bang Hiệp Chúng Quốc. Luật lệ Quốc Gia cấm xài xe mang bằng số ngoại quốc từ...khuya. Xin đăng công du mang xe ngoại quốc hồi hương, lo đóng thuế cho đúng luật!

Đường Nguyễn Văn Thoại. Phú Thọ có hai cái liệt vào hạng số "dzách". Thứ nhất là một lữ quán mang tên "Đại" nghĩa là Lớn. Thiên hạ đồn chủ nhân chỉ là một anh "Xá dzinh", giải ngũ chưa không rõ. Đó là một "vú sữa" của nhiều Vị. Con cháu Chú SAM gọi đó là Transworld American Inn, đề bông đùa. Vào đây muốn gì cũng có, kể cả "thịt người" ở nãi tít trên tầng thượng.

Thứ hai là Cư Xá Nguyễn Văn Thoại. Tiền xây cất là của Gia Cư Liêm Giá Cuộc. Công trình là của Toà Đô Chính. Mục đích là hữu sản hoá công chức, quân nhân. Vậy mà thương gia Ba tàu, chen vô ở quá xóa. Khi cấp phát thì có Ủy Ban này nọ để bảo đảm sự công bằng. Cái sướng nhất của công chức ở mấy tầng thượng là leo thang, tuột thang. Xuống tầng trệt thì có Trường dạy lái xe hơi, có nhà thuốc Tây, có tiệm chụp pho. Cái chi cũng có, thật là tiện lợi. Ước

gì trong tương lai, chung cư nào cũng có "Ba Tàu" ở chung.

Người ngoại quốc đến SAIGON, từ phi trường đi dọc đường Công Lý xuống Chợ Mới khi xe chạy ngang Dinh Độc Lập, nhìn... thấy trước hết là... kềm gai. Kềm gai nhiều như SAIGON! Phải chỉ lớp kềm được chằng bên trong rào thì VC có can đảm nhảy vào sẽ vướng mà chết hết. Phía ngoài dọc theo lề đường tưởng nên cho binh sĩ tuần rôn xuôi dọc như lính canh điện Buckingham thì chắc là vừa nghiêm vừa đẹp vừa chắc. Tin sao được một lớp kềm gai?

Trạm đi và đến của Hàng Không Việt Nam Quốc Nội tại số 2 Phạm Ngũ Lão, vào giờ khởi hành trưa thì... khai thúi... can không nổi, vì bên trong và bên ngoài bức tường đều có hai dây nhà xí thật là "xí". Vậy mà ở ngoài đường, phía trái công vào, các bác "xa phu" chờ khách còn tưới thêm ra lộ chứ không chịu vào cầu cống công.

Xe cộ ra vào tấp nập, mà xe ca thì to tở bố, to nhất Saigon. Thế mà chỉ có một cửa vào ra. Tại sao không làm thêm một cửa nữa ở khoảng phía sau nhà hàng Kim Sơn cũ. Hay là kỹ sư Nguyễn Tấn Việt đang định dời Trạm tới một chỗ khác, để cho Đô thành xây cất khu Thương Mại, và Bộ Công Chánh khai thành đắp lộ?

Nhờ có hai hàng cầu nối ngang công trường Diên Hồng mà đồng bào được dịp đi né sang phía nhà hàng Hòa Bình và nhà Ga làm cho xe cộ chạy đường Lê Lai hết sức vất vả. Tôi nghiệp cho anh cảnh sát đứng làm chim bay, cò bay ở đường Trần Hưng Đạo ngang bên xe buýt, thời còi rất miệng khan cổ. Bây giờ mà làm thêm 2 cây cầu nữa, không hiểu bộ hành chạy dồn sang khoảng đường nào? Chừng đó chắc chán họ sẽ... đi lên cầu. Nghe denghi này hàng EIFFEL mừng lắm và những người lo việc đấu thầu càng mừng hơn.

Bến xe buýt từng làm hành điện cho Tây ở Thủ Đức, hồi có Ái Liên ca "J'ai deux amours, mon pays et Paris" hay "Oh Nina! Vois! le soleil rayonne!" đường như đã sắp sửa dời tới khoảng đường Hàm Nghi, nơi hiện giờ mỗi chiều có hàng chục xe buýt Mỹ và RMK đậu chờ nhân công. Thấy họ lo cất nhà che nắng che mưa cho hành khách ngay từ bây giờ. Rồi lại chuyện "tiền tiện" nữa chớ. Nhà chờ xe ở nước văn minh không thiếu cái món ấy. Lại có thêm cái món âm nhạc, máy bán kẹo bánh thuốc, kệ bán sách báo, đủ thứ cần dùng sướng ghê.

SAIGON không có một đại lộ chính đề mà hành điện. Đường Tự Do thì bị Snack Bar làm hư. Đường Nguyễn Huệ thì toàn là nhà lá, trông chả ra cái thể thống gì cả, tuy nhìn về phía sông SAIGON cũng khá nên thơ. Đại lộ Thống Nhất thì ở cuối đường phía Sở Thú bị nghẽn.

Chỉ còn đại lộ Trần Hưng Đạo là khá đi o—bè được để làm "mạch máu" của Thủ Đức. Buồn một nỗi phố xá thì lụp xụp thò ra thực vào như răng cá mập, nóc thấp nóc cao. Hề có một cao ốc mỹ lệ nào thì người anh em đồng minh thuê, rồi thì cứ tự do phơi "trây đi", xì líp, quần đùi, áo thun. Dây điện. đây nói như mạng nhện. Đó là chưa kể các biển quảng cáo chữ Tàu chữ Anh làm át hẳn cái vẻ thuần túy Việt Nam. Xe cộ thì chạy loạn xì tằm hàng, mười hàng.

Ngày xưa ở HANOI mà đi bát phở Hàng Đào, Hàng Bông. Hàng Trống ai ai cũng cho là đẹp, là nhờ các cô bán hàng ăn mặc đẹp, xinh. SAIGON nóng nực thật nhưng các bà các cô đứng bán hàng cũng nên chung diện một tí xem sao, đừng mặc áo cộc, áo

cánh, trông quê làm sao ấy, và trông xấu lây cho cửa hàng. Các cậu, các ông cũng, ít ra là sơ-mi, quần Tây dài cho đạo mạo.

Từ ngày các nhà kinh doanh Nhật Bản, có vốn của các tay mại bản Hoa Kỳ giúp, nên xe gần máy Nhật tràn lan sang SAIGON và cả Việt Nam thì vô số con dân Việt chết oan vì thi đua tốc lực bằng xe hai bánh. Ai lỡ chết rồi thì yên mồ, yên mã, Còn những ai chưa được hân hạnh tên đề như trính thì nên cần thận: trong các đường phố Đô Thành nếu đáng nào đi xe gần máy mà muốn "rẽ trái", thì bắt buộc phải "tạt sang phía tay mặt" sắp hàng vào những đám xe khác đang đậu vì đèn đỏ, rồi chờ khi đèn bật xanh rồi sẽ chạy...

Xe nhà binh mà chở xi vinh thì bị năm Quân Vụ Thị Trấn ngay. Nói đại mà nghe thì lính nghề quá nên mới liêu một hai chuyện. Còn xe VA... VB... thì sao chở lu bù không thấy bị kéo vô phú de. Vào giờ tan học ở những trường lớn thì có vô số các loại "xe chung" kê trên tấc trục.

Tòa Hành Chánh Quận Năm bị đặt chất nổ sụp cả tầng lầu. Ai đi ngang đường Hồng Bàng Chợ Lớn, nhìn thấy mà không tui hồ. Nhà Nước chưa nghĩ tới việc dời về khu Tòa Hành Chánh Chợ Lớn ngày trước. Hiện nơi này dùng làm chỗ tạm trú cho nạn nhân chiến cuộc Tết Mậu Thân và con nít "rẻ" thú rùm. Nếu biến thành nơi công đường thì sạch sẽ thơm tho biết mấy.

Những gia đình nghèo nhất Saigon có lẽ là:

— Một gia đình ở vườn Tao Đàn sát bên trạm biến điện, gần Công ra đường Hồng Thập Tự.

— Một gia đình trú trong một túp lều, ngang hai thước, sâu 3 thước ở tại "mũi tàu", đường Nguyễn Cư Trinh và Võ Tánh ngay trước mũi súng đại liên của 2 lo cốt Cảnh sát đã chiến cạnh bên 1 thùng chứa rác. Đã vậy mà đạn pháo kích của CS ác ôn, hồi mấy tháng trước nhè rơi vào đó làm 1 người lớn chết, mấy đứa nhỏ bị thương, vách lều còn loang lỗ.

— Một gia đình nữa ở trong 1 túp lều che ở mé sông, cạnh công viên, tại Nhà Hàng Hội Đua Thuyền (Club Nautique). Cả tài sản của chủ nhà có lẽ là một con chó. Được chó yêu là một đại phước.

— Một "gia đình" trú ở hành lang của Văn phòng Luật sư Võ Văn Quan, đường Gia Long. Tất cả gia tài là một gói vải đựng cái chi không rõ, được cất giấu ngay trên bệ cửa cái, có lẽ sợ bị mất cắp?

— Một gia đình thường trực mấy tháng rồi trước mái hiên "cơ sở xuất bản báo chí tự do" đường Võ Tánh. Chỉ có một manh chiếu lều của.

